

(۷۷)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

សាលរ៉វិទ្យាអនុមន្ត្រី

คำสั่งที่ ๑๐/๒๕๖๕

เรื่องพิจารณาที่ ๓/๒๕๖๕

วันที่ ๓๐ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { นายไพร่อน พิริยชาติ ผู้ร้อง
องค์คณฑ์พิพากษาศาลฎีกา ผู้คร้อง

เรื่อง นายไฟโรมัน พิริยะติ (ผู้รอง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายไฟโรจน์ พิริยชาติ (ผู้ร้อง)
กล่าวอ้างว่า ผู้ร้องเคยเป็นลูกจ้างของบริษัท ยีเอสเอส อีเล็กทรอนิกส์ (ประเทศไทย) จำกัด และเป็น
ผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๓๓ ตั้งแต่ปี ๒๕๓๓ จนกระทั่ง
เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ผู้ร้องแสดงความจำนงเป็นผู้ประกันตนเพื่อรับประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพ
ตามมาตรา ๓๙ ปี ๒๕๔๕ กลับมาเป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๓ และในเดือนตุลาคมปีเดียวกัน
ผู้ร้องแสดงความจำนงเป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๙ โดยผู้ร้องนำส่งเงินสมบทครับเงื่อนเวลาที่จะได้รับ
ประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพตามมาตรา ๗๖ จึงยื่นแบบคำขอรับประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพ
สำนักงานประกันสังคมจังหวัดปทุมธานีเห็นว่า ผู้ร้องมีสิทธิได้รับเงินบำนาญชราภาพตั้งแต่วงเดือนเดือน
กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ เดือนละ ๑,๑๖๔ บาท ผู้ร้องเห็นว่าการคำนวนประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพ
ไม่ถูกต้อง และอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการอุทธรณ์ คณะกรรมการอุทธรณ์พิจารณาอยู่อุทธรณ์
ผู้ร้องเห็นว่าคำสั่งของสำนักงานประกันสังคมจังหวัดปทุมธานีและคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์

ไม่ชอบด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย จึงยื่นฟ้องสำนักงานประกันสังคมเป็นคดีพิพาทต่อศาลแรงงานกลาง ศาลแรงงานกลางพิพากษายกฟ้อง ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชำนัญพิเศษแผนคดีแรงงานพิพากษายืน ผู้ร้องฎีกา ศาลฎีกางแผนคดีแรงงานมีคำพิพากษาศาลมฎีกาที่ ๓๖๑๖/๒๕๖๔ พิพากษายืน ผู้ร้องเห็นว่า คำพิพากษาขององค์คณะผู้พิพากษาศาลฎีกา (ผู้ถูกร้อง) ที่วินิจฉัยเกี่ยวกับการนับระยะเวลาการเป็นผู้ประกันตนเพื่อก่อสิทธิแก่ผู้ร้องในการขอรับประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพขัดต่อพระราชบัญญัติ ประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ที่บัญญัติไว้เป็นการเฉพาะแล้ว ทั้งการวินิจฉัยเรื่องการคำนวนจ่ายเงินบำนาญชราภาพ ต้องคำนวนจากจำนวนเงินที่ใช้เป็นฐานในการคำนวนเงินสมบทเข้ากองทุนประกันสังคม ของผู้ประกันตนในแต่ละกรณี หรือทั้งสองกรณีประกอบกัน เป็นการกระทำที่ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมาย รองรับ ขัดต่อหลักนิติธรรม และละเมิดสิทธิของผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๑๙๘

ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินเจ้าผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง เนื่องจากเป็นเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๑) ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่อาจพิจารณา เสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยได้

ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

๑. การกระทำของผู้ถูกร้องเป็นการละเมิดสิทธิของผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๑๙๘

๒. เพิกถอนคำพิพากษาของผู้ถูกร้อง และให้ผู้ถูกร้องทำคำพิพากษาตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรียหายที่รัฐธรรมนูญ คุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณา

ของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาในวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่หรือยังคงมีอยู่ แต่ไม่ได้ตระบุที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๙ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๙ วรรคสอง” และวรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลมีเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลมจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาได้ และถ้าศาลมีเห็นว่าเป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลมีสิ่งที่ไม่รับคำร้องไว้พิจารณา” และมาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพอันเกิดจากกระทำการของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐ และต้องมิใช่เป็นกรณีอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๑) เรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ...”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า คำพิพากษาของผู้ถูกร้องในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๖๑๖/๒๕๖๔ ขัดต่อบทบัญญัติของกฎหมาย เป็นการกระทำที่ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายรองรับ ไม่เป็นไปตามหลักนิติธรรมและละเมิดสิทธิของผู้ร้อง ขัดหรือเบ่งต่อรัฐธรรมนูญ ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ นั้น ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๔๗ แม้ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง อันทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญได้ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงตามคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องโต้แย้งการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีขององค์คณะผู้พิพากษาศาลฎีกา (ผู้ถูกร้อง) ซึ่งเป็นคำพิพากษาถึงที่สุด กรณีเป็นเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณา

- ๔ -

ของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้
ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๑๓

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เมื่อมีคำสั่งไม่รับคำร้อง
ไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

- ๔ -

(คำสั่งที่ ๑๐/๒๕๖๕)

(นายคrinิธ์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนภดล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราษฎ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ